

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Tracy Sierra

Pânda de noapte

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Negrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Anda Brîndușă

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Oana Apostolescu
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIERRA, TRACY

Pânda de noapte / Tracy Sierra ; trad. din lb. engleză și note de
Mihaela Negrilă. - București : Editura Trei, 2024
ISBN: 978-606-40-2414-5

I. Negrilă, Mihaela (trad. ; note)

821.111

Titlu original: NIGHTWATCHING
Autor: Tracy Sierra

Copyright © 2024 by Tracy Sierra

Copyright © Editura Trei, 2024
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2414-5

*Pentru Catherine,
mama mea*

Sunt foarte bine cunoscut aici, în New England.
The Man, *Young Goodman Brown*,
Nathaniel Hawthorne

Era cineva în casă.

Rămase în întunericul din dormitorul fiului ei. Prin ușa deschisă, palierul din dreptul scării abrupte dinspre bucătărie era luminat de licărirea slabă a lămpii de veghe băgate în priză. Lampa de veghe era acolo ca să vadă copiii scăările în hoinărelile lor nocturne, pentru a-i împiedica să cadă, neajutorați și neauziți, în timp ce tropăiau ușor din camerele lor până în dormitorul părinților, în căutare de apă, de alinare sau după ce udaseră patul.

Casa veche, prin care uneori șuiera vântul, trosnea din încheieturi. Sunetele casei ce se împotriveau viscolului, respirația ei sacadată îi erau familiare. Însă, printre toate acestea, se auzeau niște zgomote care o făcură să rămână pe loc, nemișcată. Și ele familiare. Dar nu la această oră din noapte, nu când era sigură că doar ea este trează. În tăcerea scurtă dintre răbufnirile înghețate ale vântului se auzea foșnetul unor pași pe scară.

Îți imaginezi lucruri.

Fiica ei era adormită în camera alăturată. Fiul adormise deja la loc, la câțiva pași depărtare de ea. Pentru o clipă, speranța că ar putea să fie soțul ei îi dădu curaj.

Încetează! Asta e imposibil!

Însă putea să fie fetița ei, într-un nou episod de somnambulism. Zăvorâseră ușa de la camera fetei care ducea spre scările vechi din față — un loc prea periculos ca să o lase să colinde fără să fie conștientă. Dar era posibil ca ea să fi ieșit pe cealaltă ușă de la dormitor, cea pe care o lăsau neîncuiată, în ciuda somnambulismului și a pericolului reprezentat de scările spre bucătărie. Lăsau deschisă ușa aceea ca să poată folosi baia în timpul nopții, ca să înțeleagă că era totuși fetiță mare, că aveau încredere în ea și că ar trebui să aibă încredere și ea în sine însăși.

Da, asta ar putea fi explicația. Și nu ai fi auzit monitorul pentru bebeluși pornind.

Soțul ei montase un monitor pentru bebeluși, acționat de un senzor de mișcare, în fața dormitorului neîncuiat al fiicei lor, după trei nopți în care o găsiseră pe fetiță stând în picioare lângă patul lor, în întuneric, nemișcată și de netrezit.

„Ce pot să spun? Camerele de filmat sunt lucruri la care mă pricep“, ridicase din umeri soțul.

Clic, fsss, biiiip! Monitorul prindea viață în dormitorul lor și fetița apărea trecând pe ecran, o siluetă albicioasă și blurată din cauza filmării nocturne, cu pupilele sclipind precum ale unui animăluț.

Unul dintre ei (ea, întotdeauna ea) se ridica și o intercepta înainte să aibă ocazia să se rănească accidental, o călăuzea înapoi în pat, o mângâia pe părul negru, dându-i-l laoparte de pe ochii goi, deschiși, și de pe gura deschisă, stătea cu ea până se întindea înapoi în pat.

Asta trebuie să fie, un episod de somnambulism.

Și totuși, nu îi venea să se miște din loc. Nu-și putea desprinde ochii de la lampa de veghe din depărtare. O

parte din ea își aminti că sunetul pe care îl făcea fetița pe scările alea era pur și simplu diferit. O parte din ea își dădu seama că, în toate hoinărelile nocturne, fetița nu coborâse niciodată scările. Iar sunetele veneau dinspre scări.

O frântură dintr-o poezioară pentru copii îi răsună în cap. Unul dintre acele lucruri pentru copii, citite și răscitite de nenumărate ori, i se insinua acum în conștiință.

Dacă dorințele ar fi pești, am avea ceva de pus la frigare.

Dacă dorințele ar fi pești, am mânca și n-am muri.

Un bufnet surd. O clipă de liniște. O schimbare completă, instantanee, în gândurile ei.

El s-a lovit la cap.

Uneori, li se întâmpla asta celor care nu erau familiarizați cu excentricitățile casei vechi. Oricine era mai înalt de 1,8 metri trebuia să își încline capul sau să se aplece pentru a se feri de tavanul jos de la cotitura scărilor dinspre bucătărie. Se auziră niște zgomote ușoare, ca un zgâriat, în timp ce omul își îndreptă corpul. Recalculă. Se puse din nou în mișcare. Ea zări niște degete înfășurându-se în jurul balustradei, ca niște picioare albe de păianjen. Intrusul își îndreptă ușurel corpul până rămase la capătul de sus al scărilor, cu trăsăturile șterse, aproape invizibile din cauza întunericului și a felului în care lumina lămpii de veghe licărea în spatele lui. Pentru o fracțiune de secundă, uitându-se la silueta aceea, i se păru că îl vede pe soțul ei.

Deschise gura să îl strige, să îl întrebe cum de ajunsese acasă.

Dar el nu s-ar lovi la cap. Nu este înalt, îndeajuns de înalt.

Odată cu acest gând, imaginea se clarifică, silueta se destrăcă pe margini, transformându-se într-un străin.

E un bărbat.

Era înalt, brațele lungi îi atârneau lejer pe lângă corp. Prezența lui avea un iz de rânced, ceva familiar, rău și putred, pe care-l mai simțise cândva, dar pe care nu-l putea localiza exact.

Îl recunoști? Cine este?

Bărbatul înclină capul și se uită țintă spre întinderea de întuneric din hol care o învăluia pe ea.

Știa, în mod obiectiv, logic, că ar trebui să fie imposibil s-o vadă. De câte ori stătuse ea acolo, exact în locul acesta, în aceeași poziție? De câte ori privise în întuneric, de-a lungul holului negru, ușor strâmb, către cea mai veche parte a casei, acolo unde stătea ea acum, în camera fiului? Încercând să-și dea seama în toiul nopții dacă ușa era deschisă. Dacă băiețelul stătea acolo în picioare, însă niciodată neputând să vadă altceva decât o umbră. Pentru că lumina de veghe de pe palier, aproape de podea și așa slabă cum era, o orbea, nelăsând-o să vadă dincolo de strălucirea ei slabă. Întotdeauna, de fiecare dată, trebuia să fie aproape de ușa dormitorului până să poată să fie sigură că da, băiețelul era acolo, înapoi în pat, uitându-se la ea în tăcere în loc să doarmă buștean.

Lumina sigur, sigur îl orbește.

Chipul bărbatului fu transformat de umbre într-un craniu. Negru intens unde trebuiau să fie ochii. Lumina i se agăța de buze, dezvăluind un rânjel larg. Toată ființa lui i se părea atât de imensă, încât era dincolo de limitele raționalului, atât de materială, de plină de substanță de parcă până și gura, nările, urechile lui trebuie să fi fost pline, umplute cu carne. Se chinui să respire. O sufoca această realitate a lui, detaliile omenеști, părul scurt, nisipos, zbârlit ca al unui copil după ce a stat peste noapte

cu capul apăsător în pernă. Cămașa neagră era doar pe jumătate băgată în pantaloni. El se mută de pe un picior pe altul, se scărpină la nas, apoi frecă locul unde trebuie să se fi lovit la cap.

Ochii ei se deschiseră larg, sângele îi alergia gros și îi răsună în urechi, asurzind-o. Își dădu seama că tremura. O străbătu un fior de rușine din cauza incapacității totale de a-și controla propriul corp. Își amintea rușinea asta. O revăzu în memorie. O pardoseală acoperită cu linoleum, nicio împotrivire, nicio fugă, doar imobilitate totală, cutremurătoare.

Și timpul: *tic-tic-tic*, ticăia cu siguranță un ceas pe undeva. *Tac-tac-tac*. Secunde care treceau imposibil de numărat.

Un minut, două? Zece? Respiră. Gândește. El te vede. Te poate vedea?

Dimensiunea bărbatului era o sufocantă aducere-aminte a cât de mică era ea. Umbra lui se vedea pe tavan, proiectată de licărirea lămpii de veghe.

Este în casa ta, casa ta!

De aceea urechile îi erau asurzite de sânge. De aceea groaza o făcea să se simtă imponderabilă.

Cineva care ar face pasul acela, cineva care ar trage brusc draperia aia?

Oh, da, cineva de genul ăsta e serios.

Dar... poate că nu e real? Poate că doar vezi lucruri, ai năluciri.

Ideea asta se topi prin ea. Bărbatul putea fi un coșmar foarte realist sau poate una dintre fricile pe care ea le frământa între degete. Una dintre grijile pe care le lustruia pentru a-și îmblânzi fantezia morbidă, în timp ce se holba fără somn la tavanul dormitorului.

De unde îți vin în cap toate lucrurile astea groaznice? Asta e, asta e tot. Imaginație hiperactivă. Un vis. Unu–doi–trei, inspiră, expiră, deschide ochii. Apoi puf! El va dispărea. O să vezi.

Însă, când strânse bine din ochi, iar apoi se forță să-i deschidă din nou, bărbatul nu dispăruse. Pentru prima oară, observă că el purta adidași. Înțelese implicațiile undeva adânc, visceral. El nu ar fi putut să meargă prin viscol în adidașii ăia. Și-l imaginează stând pe băncuță în holul mic de la parter, scoțându-și ghetele de zăpadă, punându-le ordonat pe pardoseală una lângă alta, scoțând adidașii dintr-o geantă și încălțându-se cu ei. Un oaspete conștiincios, care plănuia să stea ceva vreme.

El este foarte, foarte serios.

Ochii îi fugiră pieziș, pentru a vedea fulgii care cădeau încă. Albeața lor era singurul lucru vizibil afară, atingeau și apoi se depărtau în rotocoale de bucata de sticlă a ferestrei vizibilă printre draperii, odihnindu-se în colțurile tocăriei, îndulcindu-le liniile drepte. Înainte să înceapă vântul dinspre nord-est, fusese un strat de cel puțin 30 de centimetri. La ora culcării, stratul ajunsese la peste o jumătate de metru. În momentul acela, ei bine, nu-și putea da seama de acolo de unde stătea, însă știa că toată casa, întreaga curte, întreaga lume era înfășurată strâns în zăpadă.

Lângă fereastră era patul fiului ei. Băiețelul era ghemuit, o grămăjoară moale, adormită, cu pieptul mișcându-i-se abia vizibil în sus și-n jos pe sub pătura verde. Un smoc de păr și un pic din curbura urechii erau singurele lucruri pe care putea să le discearnă pe întuneric. Pe când se uita la forma lui, inima i se strânse de dragoste și de-o panică atât de mare, încât mai că gemu

de durere. Se gândi la obrăjorii lui moi, la felul în care întâlneau osul micuț al bărbiei. Proporțiile drăgălașe, de personaj din desene animate, ale ființei lui mici. Trunchiul, un dovlecel moale cu burtică, membrele subțiri și șoldurile drepte. Băiețelul ei perfect, care era pe deplin o persoană, chiar dacă micuță. Chiar dacă nouă aici.

Și acum?

Ce o să se întâmple cu persoana asta micuță acum?

Își îndreptă ochii înapoi spre bărbat.

Zece secunde? Zece minute?

El era acolo doar de o clipă. Era acolo dintotdeauna.

Dar asta nu poate să se întâmple. Asta nu ți se poate întâmpla ție.

Lucrurile astea se întâmplă. Astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi.

Cu siguranță e vina ta. Ce ai făcut?

O împunsătură de disperare mai că îi tăie suflul.

Ai făcut totul cum trebuie, nu-i așa? Ai încuiat ușile, ferestrele.

Ce ai făcut ca să meriți asta?

Însă ea știa mai bine decât mulți alții că ceea ce merita avea prea puțin de-a face cu ceea ce primeai. Era sigură că aproape nimeni nu apuca să-și dea permisiunea pentru lucrurile cele mai groaznice care i se întâmplau.

Bărbatul rămase răbdător în pata de lumină slabă. Atât de groaznic și de dureros de răbdător. Îl privi în timp ce el asculta atent, ca să prindă cel mai ușor sunet de viață. Îl privi în timp ce el își alegea cu băgare de seamă următorii pași.

În camera învăluită de întuneric a băiețelului simți acut prezența ușii din spatele ei, ducând către palierul scărilor din față. Odinioară, acelea fuseseră singurele scări din casă. De cealaltă parte a palierului era ușa de la dormitorul fetei, pe care o țineau zăvorâtă pe dinafară pentru ca micuța să fie în siguranță.

Cu ochii minții, îi văzu pe fiecare ca pe un element component dintr-o schemă. Fiul ei aici, fiica ei dormind în camera ei. Bărbatul care aștepta la capătul de sus al scărilor ce ducea la parter, în bucătărie. El stătea între ea și anexa modernă atașată părții din spate a casei vechi. Între ea și dormitorul matrimonial, birou, garaj. Ceea ce însemna că stătea între ea și telefonul ei, aflat pe noptieră. Mașina din garaj. Arma cuiibărită în adăpostul din seiful încuiat montat în perete. Gloanțele pentru armă ascunse pe raftul de sus din dressingul soțului. Între ea și computerul instalat în camera de oaspeți ce servea și ca birou. El stătea între ea și toate posibilitățile de ajutor, salvare, comunicare și rezistență.

Simți nevoia să se apuce strâns de ceva.

Nu te mișca! Nu te mișca! O să te vadă!

Își dădu seama, uluită, că era learcă de transpirație. O sudoare vâscoasă, de amfibian, care lăsa frigul să i să agațe de fiecare bucățică de piele cu o apăsare dureroasă. Umezeala i se impregnase deja în tricoul și lenjeria în care se dusesse la culcare. Făcea să i se lipească de trup, jilav, halatul pe care și-l aruncase pe umeri ca pavăză împotriva răcorii iernatice veșnice din casă.

Bărbatul pescui ceva dintr-un buzunar de la pieptul imens. Îl lăasă să i se legene în mână. Un obiect lung și îngust, greu, dar flexibil, care se legăna ușor.

Trosc! Îl legănă și obiectul îi lovi palma de la cealaltă mână. Sunetul neașteptat, greutatea plesnetului, realitatea, implicațiile armei neidentificate pe care o ținea în mână îi înmuiară genunchii, astfel că trebui să se chinuie să rămână în picioare.

Faptul că bărbatul nu purta mască făcea ca lucrurile să fie și mai supraréaliste în această lume nouă, în care toți purtau o mască. Iar el se afla acolo, făcând așa ceva, cu chipul expus?

Însă purta mănuși. Mănuși albe din latex ce luceau de la licărirea slabă a lămpii de veghe.

Amprentele contează, dar nu contează dacă îi vedem fața, căci are de gând să ne omoare.

Ea scutură din cap atât de repede și smucit, că parcă auzi oceanul.

Încetează! Nu fi ridicolă, calmează-te, gândește limpede.

Nu. Gândești limpede. Asta e ceva grav. Sunt mize serioase în joc. E totul în joc. Nu te prefacă că nu e așa. Uită-te la el. Fără mască. Cu mănuși. Adidași uscați. Armă. E pregătit. O să le facă rău. O să te rănească. Orice altceva este fantezie. Știi bine asta. Doar știi ce limite a depășit deja. Să fii drăguță, să gândești pozitiv — nu.

Cuprinsă de un val de disperare, își dădu seama că totul era deja pierdut. Ce putea să facă altceva decât să-i ofere un gât moale și să se prefacă a fi în altă parte? Nu exista nicio modalitate de a se lupta cu el. Nicio armă, niciun ajutor. Doi copii mici și ea, cu trupul său minion, subțirel și fragil. N-avea cum să câștige, să apere, să protejeze. Se retrase în sine cu realizarea deznădăjduită că făcuse calculele, schițase toate opțiunile și că pur și simplu nu se putea ridica la înălțimea misiunii.

Teama de durere, groaza față de ceea ce putea el să facă erau o anticipare insuportabilă. Panica crescândă din trupul ei încremenit o transformă într-un cablu electric cu izolația smulsă, dar incapabil să electrocuteze.

Asta e partea din film pe care nu ai voie să o vezi. Ceea ce urmează să se întâmple e ce îi silește pe cinești să treacă la un cadru negru.

Bărbatul se înclină spre spate și își trosni coloana ca un atlet care se pregătește de startul unei curse. Arma ciudată părea să-l tragă de mână cu o greutate flască.

Fața lătareată se întoarse încet când el își mută privirea dinspre ea către holul din anexa modernă. Greutatea trupului în mișcare făcu podeaua să geamă sub el.

Încă având o urmă de nădejde, încă sperând profund că o cuprindea încet nebunia, că totul era doar închipuire, își zise în sinea ei: *Frumos amănunt, creierule, să-ți aduci aminte cum scârțâie podeaua fix în locul ăla.*

Bărbatul făcu un pas, apoi încă unul. Ea clipi, nevindu-i a crede în timp ce el se îndepărta. Se duse de-a lungul holului anexei, apoi intră pe ușa de la dormitorul ei, dispărând.

Pentru că el se îndepărtase în loc să vină spre ea, la baza gâtului i se aprinse fiorul unui crâmpiei de speranță.

Fă ceva!

Era trează în toiul nopții din cauza fiului ei. O trezise, ca întotdeauna, într-un mod foarte deranjant. Zgăriindu-i pleoapa cu unghia de la un deget. Vârându-și degetul mare în urechea ei. Trăgând-o, abil, de un singur fir de păr. În seara asta, o strânsese de nas până se trezise icnind, lovind cu mâinile prin aer. Se ținuse după băiețel pe hol, trupușorul lui ager abia vizibil în întunericul adânc. Știa că nu e bine să-l întrebe despre coșmarul care-l făcuse să o trezească. Aproape întotdeauna îl uita deja între timp. Tot ce rămânea era sentimentul de spaimă, o stranie reziduală, nevoia de a mai avea pe cineva treaz alături. În seara aceea, ca de obicei, îl mângâiasse ușurel pe cap, să-l liniștească, până când adormise.

Coșmarurile băiețelului începuseră la câteva luni după instaurarea carantinei.

Crezi că îți ascunzi temerile față de copii, dar ei le absorb așa cum ți-au absorbit sângele.

— Doarme cineva în casa asta? se plângea soțul ei, numărând apoi pe degete motivele. Somnambulism, pavor nocturn, insomnie, coșmaruri, prea cald, prea frig, prea ud, prea sete. Prea obosit!

— Tu, cel puțin, nu ai probleme să dormi, a căscat ea.

— Adevărat. Mă protejează zidul creat de mami. De ce să-l trezești pe bietul tati, când poți să o trezești pe mama ursoaică? Să scoți arma cea mare?

— Pe cine faci tu „ursoaică”? Și asta e prima oară când cineva m-a făcut „mare“.

Soțul ei i-a aruncat fermecătorul lui zâmbet special.

— Micuța mami, atunci. Mai bine s-o trezești pe mami cea micuță și *atrăgătoare*.

Așa că fiul ei o trezea pe ea, niciodată pe tatăl lui, iar ea îl urma în tăcere pe întuneric, băgându-l înapoi în pat. *Twinkle, twinkle, little star, how I wonder what you are.* Îi dădea părul negru laoparte de pe ochi, unde i se agăța de genele lungi, de la colțurile ochilor deja adormiți. Și rămânea complet trează la capătul patului, așteptând să vadă dacă absența atingerii ei îl trezea pe băiețel, așa cum se întâmpla adesea, ceea ce făcea necesară repetarea procesului. Apoi se întorcea lipăind de-a lungul holului, se întindea în pat și se holba la tavan, minunându-se de noua și strania ei spaimă din lume. Gândindu-se la lucrurile pe care le făcuse greșit. La lucrurile pe care poate că ar fi fost în stare să le controleze dacă s-ar fi gândit suficient de departe, suficient de atent, din timp. Își închipuia alte lumi, unde lucrurile se petrecuseră diferit. Mai bine. Mai rău.

Nu e vina ta.

Totul e vina ta.

Bărbatul dispărând pe ușa de la dormitorul ei era ca trezirea din visul băiețelului. Un coșmar care se îndepărta târșâit, lăsând în urmă un tremur de aer ciudat de gol.

Ieri, pe scară, am întâlnit un om care nu era acolo.

Pielea i se destinse. Dinții i se descleștară.

Ce ai de gând să faci?

Prin minte îi trecu o imagine în care trezea copiii, îi trăgea afară în zăpada de lângă ușile vechi din față, la care duceau scările din spatele ei, un copil de cinci ani și unul de opt ani, amândoi desculți, în pijamale, iar ea într-un halat și papuci, fiindcă încălțăminte, hainele, mașina, totul — *totul!* — era în cealaltă parte a casei.

Ne-ar prinde. Cu ușurință. Imediat. Traversând casa ori, dacă am încerca să fugim, prin zăpadă. Și cel mai apropiat